

במלכו ע"כ שיכיר איש פלאי וכמ"ש ברמב"ם ז"ל
בפס"מ פ' חלק על מלך המשיח ויגדל שמו ויכיר
מלא הכוהים יחד מן המלך שלמה וישלימו אותו כל
האומות ויעבדוהו כל הארצות לדרך גדולה ולנפלאותיו
שיביו על ידו ולא ישתנה במלכות שום דבר ממנו שהוא
טוב אלא שכללותו תחזור לישראל וברי שברכה
בנפלאות שיביו ועשים על ידו אלא שבמלכות בעולם
לא ישתנה שום דבר. ובזה מיושב שאין סתירה בדברי
ברמב"ם בין מ"ש בס' כיד וכן מ"ש באגרת חיון,
ואין להאריך בביאור פרטי הענינים שנשם, ומזן
לכמשיח.

1234567 אה"ח

וצ"ל שגם בן כחיבה היה איש קדוש ומורא וראוי
לנבואה בכל המדות שהשג ברמב"ם ז"ל,
וראוי בדרגה מן השמים (סאכודין דף ל"ג ע"ב),
שאמרו חכמים נחמי אן אס הוא מורה ודאין, חכ
מדרגה שלא היה אף למרע"ה, כמ"ש ברמב"ם באגרת
חיון, ואס הוא אינו ראוי לכך האיד נסתפקו בו
החכמים אס יש לו מדריגה זו עד שצאו לנסותו. גם
כלא בחליט ברמב"ם ז"ל גם בס' כיד שהמלך המשיח
נביא גדול יותר מכל הנביאים, וכבר השריש לנו שא"א
להאמין בנ" שהוא נביא אלא אס בן יש בו כל המדות
שהשג הוא ז"ל א"כ האיד השגו החכמים בתחלה
על בן כחיבה שהוא מלך המשיח אס לא היו בו כל
אלו המדות הראוי לנבואה. ובזה שאמר לא תלא
אלקים בנבואותיו, כבר פירשו דחיבה שא"א לנאח
בדרך הטבע אלא לריק ניסים והשגחה פרטית להלילם,
לריק זכותים יותר, משא"כ אס הוא חזק בדרך הטבע
אלא אדרבה אס רואים לעשו מן השמים לריק שיכיר
עפ"י נס בניקל יותר להגלל ח"ש לא תלא אלקים
בנבואותיו, שלא ילא מזה הדק צטונה לעשו, וכן הוא
במדרש רב שביי אומרים לא הספור ולא חקוף, וגם
מראה בזה שביי ע"ד שאמרו חכז"ל בניטין דף ע'
על בר דרומא כלשון אכשלי פיימי שלא אמרו צטונה
אלא נכשל בפיו, ולא כמו שיש עופין בזה שלא האמין
ח"ו בהשגחה. גם בני דורו היו אז לדיקים גמורים
ולא מצאו חכמז"ל בהם שום חטא אלא זה שלא היו
מתאבלין על ירושלים. ויוכל להיות שלולא החטא בזה
היו בנחיתות וכו' אחישה וביי אז מליאות לגאולה,
אבל מחמת שביי חטא ציניכס לא היה בזמן מוכשר

לביית אחישה, וממילא הוא דחיקת בקן וחקקיים
בהם מ"ש חז"ל בזה אינו מחיר אס צשרכס ר"ל —
ובזה שמדחי על קברו של רבי עקיבא כשבייתי בקין
בזה [תשי"ט] בעברי' עליה בדעתי אחי רעיון לתרן
דברי ר"ע שלא טעם אלא ביי סיבה גדולה מן השמים
לדרוש אז בן, וחשבתי טעם נכון בדבר, אלא שאין
רצוני להאריך בזה בעת. — ובאמת אין אהנו יודע
עד מה, ועמקי דרכיהם של התנאים הקדושים ואנחנו
לא נדע, וכנגלות לפנינו דברי חכז"ל שביי אז מכשול
מורא ואיום ר"ל מכשעות של דחיקת בקן, וגם מסקנת
הש"ס הוא דקטלוהו רצון. ומכל שכן שאין יחמי דיתמי
מוכרחין לצרור יותר בכל אופן ואופן מכל מיני לעדים
של דחיקת בקן ברב יחד מכצורה מן הארי ברודף
אחריו לבורנו ר"ל והשי"ת ירחם עלינו ועכ"י וישלח
לנו ג"ל צ"א.

לפ

והדרב"ז כתב דאס לא חזר בו ר"ע ביי צצביל שלא
צא לפניו דין שיכיר לריק לדון ע"י ברייתו,
ומצואר דעתו ז"ל שצב אין פלוגתא, וכולי עלמא סברי
דבמלך המשיח יכיר מורה ודאין, ולכן לריק לדחוק שלא
צא אז לפני ר"ע דין בזה, וכוא דוחק, דכיון שחכמי
דורו צדקו איתו אס הוא מורה ודאין האיד לא ידע
מזה ר"ע, ונראה מדבריו שמסופק אס חזר בו ר"ע.
אמנם בספר יוחסין למכרז"ל ז"ל במאמר א' אלל
ר"ע כתב צבדיא שגם ר"ע אחר שראהו שלא היה מריח
ברשעים נחיאש הימנו, וכתב שזה שורש גדול צענין
המשיח. גם בדברי המכרז"ל סאכודין דף ל"ג שכתב
שגם ר"ע טעם בו בתחלה, מזה משמע שגם הוא לא
טעם בזה אלא מתחילה, אבל שוב חזר בו, ולפלא
צעניי מה שכלחם משנה עושה פלוגתא אס לריק
לביית מורה ודאין, וכפי הנראה לא היה לו באגרת
חיון שמצואר צבדיא גם בדברי ברמב"ם ז"ל שהמלך
המשיח לריק להיות מורה ודאין. ובכן רואה שברדב"ז
ובמכרז"ל פשיטא לכו שאין בזה מחלוקת גם לפי
דברי הלח"מ עכ"ס צצבואה מצואר גם בס' כיד שאריך
לביית קרוב למרע"ה, ולכלן אדבר עוד בזה צענין
פלוגתא ברמב"ם ובכרז"ל ובדברי הכ"מ וכלח"מ
צענין בן כחיבה.